

ere faldne og Ordrene givne, og af hvem de ere givne, og i den Anledning vilde jeg gerne tillade mig at rette nogle Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister, idet jeg henstiller, om han vil besvare dem enten her i Salen eller i Finansudvalget. Det, der ønskes oplyst, er da: Hvilke Resolutioner eller Ordre er der givet med Hensyn til Forsvarslovenes Gennemførelse? Af hvem og hvornaar ere de forskellige Resolutioner og Ordre givne? Hvornaar ere de iværksatte Foranstaltninger paabegyndte? Hvilke Beløb ere i den Anledning anviste til Udbetaling, og hvornaar have Udbetalingerne fundet Sted?

Nu paastaas det, at Forholdene ere saa vanskelige i finansiell Henseende, at der maa gøres noget for at komme til en anden Ordning. Det siges, at det kan ikke gaa længere, Staten laaner, Kommunerne laane, private laane, det maa til sidst ende i den rene Armod. Man maa spare paa Forsvarsudgifterne, for at de civile Formaal bestandig kunne nyde den nødvendige Fremme. Jeg tror ikke, at man behøver at se slet saa mørkt paa Forholdene. Er det rigtigt, at Nationalformuen kan anslaaes til 7—8 Milliarder, og den samlede Gæld ikke en Gang naar 1 Milliard, maa man dog vistnok indrømme, at den Mand, der kun skylder $\frac{1}{3}$ bort af det, som han ejer, ikke egentlig i og for sig er daarligt stillet. Jeg tror nok, at Staten vil være i Stand til at bære de Udgifter, der ere forbundne med Forsvarslovenes Gennemførelse, de 31 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. en Gang for alle ville vist ikke tynde saa haardt, at man vil gaa i Knæ derved, og til den aarlige Forøgelse, der er beregnet til 2, eller lad os sige 2 $\frac{1}{2}$ Mill., er der skaffet Dækning gennem den nye Skat. Jeg synes derfor ikke, at man behøver at være saa ængstelig for, at der ikke skulde blive noget til de civile Formaal.

Der siges, at der i det hele er ført en letsindig Finanspolitik. Men ere Pengene nu virkelig brugte i letsindige Øjemed? Det er jo ikke saa mange Aar siden, at kun rige og velstaaende Folk kunde søge hen paa Kursteder og der faa Hjælp mod den Sygdom, der er den mest frygtede i vort Folk, Tuberkulosen. De fattige maatte staa udenfor, det var for dyrt for dem at komme paa en saadan Helbredelsesanstalt. Saa tog Staten Opgaven op, og nu kunne de fattige ogsaa faa Helbredelse for denne Sygdom. Jeg kan ikke se, at de Penge kunne siges at være givne letsindigt ud. Saa er der Udviklingen af Alderdomsunderstøttelsen, Syge-

kasseloven, Hjælpekasserne, kort sagt alle de humane Foranstaltninger, der have haft til Formaal at hjælpe de mindst bemidlede i Samfundet. Der er gaaet mange Penge med dertil. Men man kan dog ikke sige, at de ere letsindigt anvendte. Og lige saa lidt kan man sige det om de Penge, der ere anvendte til Jord til Landarbejderne. Ogsaa dertil er medgaaet betydelige Summer. Ikke at tale om den store Opgave, som man har taget op, med den offentlige Forsorg for og Opdragelse af vanartede Børn, og de Børn, der ere udsatte for Vanrøgt. Det kan ikke siges at være letsindigt at anvende Penge til alle disse sociale Øjemed, og til disse Formaal er der gaaet mange, mange Millioner. Det tør vel heller ikke paastaas, at de Penge, der ere anvendte til Forbedring af vore Samfærdelsesmidler, ere uforvarligt anvendte.

Nej, tager man det i det hele og store, tror jeg, at man maa sige, at der har været ført en forsvarlig Finanspolitik. Nu ere vi naturligvis komne til det, som man kunde vente maatte komme efter de Love, som ere vedtagne i de senere Aar, nemlig en Nedgang i Statsindtægterne, en Nedgang i finansiell Henseende. Den højtærede Finansminister har jo manet os til at være sparsommelige, og det er jo ikke alene ham, der har foreholdt Rigsdagen, at man skulde søge at faa Indtægter og Udgifter til nogenlunde at balancere. Jeg mindes, at allerede Finansminister Lassen lagde Folketinget og Rigsdagen i det hele alvorligt paa Sinde, at selv om Forholdene vare gode i Øjeblikket, skulde man huske paa, at der kunde indtræde daarlige Tider, og det var derfor rettest at indrette sin Husholdning paa en saadan Maade, at vi kunde tage en Tørn, om det skulde være. Finansminister Hage tilraadede det samme, og det have de efterfølgende Finansministre gjort. Men der har været et saa stærkt Krav ude fra om at faa gennemført Reformer i den Retning og af den Art, jeg har nævnt, at Rigsdagen har fundet det rigtigt at imødekomme Kravene. Men jeg kan ikke andet end fastholde, at de Penge, der ere givne ud til disse Formaal, ere givne godt ud. De have allerede paa mange Omraader gjort deres store Virkning.

En Bevilling paa Finansloven, som jeg er meget glad for, er det Beløb, som ydes til Hjemmet for vanføre. Det er jo et Optragelseshjem, et meget betydningsfuldt Led i den store offentlige Forsorg. Det Arbejde, der gøres paa Hjemmet for vanføre af Forstanderinden